

říši rak.-uh. To jsou zákony z 27. dubna 1887 č. 41 ř. z. z 3. dubna 1891 č. 48 ř. z., z 28. března 1896 č. 48 ř. z. a z 19. března 1907 č. 96 ř. z. Předpisy tyto přiznávají zaopatřovací požitky pouze v d o v á m a s i r o t k ů m, nikoli však p ř e d k ů m vojenských gážistů rak.uh.

Předkům vojenských gážistů armády čsl. přiznal nárok na zaopatřovací požitky, na tak zv. důchod předků, teprve zákon ze 17. února 1922 č. 76 Sb. v §§ 63—65. Tento důchod předků může dle ustanovení § 112, odst. 2 téhož zák. býti přiznán předkům gážistů (čekatelů) a poddůstojníků z povolání bývalé rak.-uh. armády, kteří ve světové válce padli, min. nar. obr. v dohodě s min. fin. jen ve výjimečných případech, hodných zvláštního zření. Že za určitých okolností přísluší někomu nárok na tento důchod, zákon nestanovil, uvedené znění zákona pak samo vylučuje právní nárok takový.

Není-li však právního nároku na přiznání důchodu předkům gážisty býv. armády rak.-uh., nelze v jeho meritorním zamítnutí se strany úřadu spatřovati nějaký zásah do st-lčinných s u b j e k t i v n í c h p r á v, jaká dle § 2 zák. o ss jediné požívají ochrany nss-u. Pak ale nemůže nss ani přezkoumávati, spočívá-li meritorní zamítnutí ono na řízení vadném čili nic.

Stížnost tvrdící opak jest tedy bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 4097.

Dávka z přírůstku hodnoty: I v řízení o vyměření dávky z přírůstku hodnoty je přípustný důkaz obchodními knihami a stačí, když strana důkaz ten nabídne, aniž zároveň knihy předloží.

(Nález ze dne 10. listopadu 1924 č. 19.763.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3286 adm.

V ě c: Natalie R. ve Vídni proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla odvolání st-lčina z platebního rozkazu insp. zemsk. dávek v Praze v příčině dávky z přírůstku hodnoty z převodu nemovitostí kupní smlouvou z 31. prosince 1920 zcizených ve vložce — —, pokud jde o přípočty dle § 8 dávk. řádu uplatněné, zamítnuta z důvodu, že dle § 16, odst. 2 dávk. řádu z r. 1920 zcizitelka jest povinna, tvrzené připočitatelné náklady uvésti hned v přiznání dávkovém p o d r o b n ě a sama nejpozději ještě před vydáním platebního rozkazu prokázati, čehož neučinila. — —

O stížnosti, vytýkající rozhodnutí tomu vadnost řízení, uvážil nss toto: — —

Žal. úřad vychází z názoru, že strana neučinila zadost své průvodní povinnosti v § 16, odst. 2 dávk. řádu upravené pouhým nabídnutím důkazu obchodními knihami v přiznání.

Názor tento nelze uznati správným. Nss vyslovil již ve svém nál. Boh. 3286 adm. právní názor, že ustanovení § 16, odst. 2 dávk. řádu nelze vykládati v ten smysl, že strana jest povinna, aby předložila tako-

vý průvodní prostředek, kterým tvrzené okolnosti přímo prokázány býti musí, což by bylo možné jen u důkazu listinami, nýbrž že zákon nevyklučuje žádného průvodního prostředku v řízení správním přípustného, tak že strana, již není možno, aby již v přiznání předložila listinné důkazy, jest oprávněna, aby nabídla důkaz o svém tvrzení každým průvodním prostředkem v řízení správním přípustným a že již tím zadost učiní své průvodní povinnosti dle § 16, odst. 2.

V takovém případě nemůže úřad nabídnutý důkaz jednoduše pominouti a vysloviti preklusi, naopak úřad jest povinnen, aby nařídil čeho potřeba, aby důkaz byl proveden.

Nemůže býti pochybnosti o tom, že též v řízení správním jest přípustný důkaz obchodními knihami, že stačí, nabídne-li strana důkaz ten, aniž by současně obchodní knihy předložila, a že jest věcí úřadu, aby nabídnutý důkaz vhodným způsobem provedl. V té příčině budiž poukázáno na předpisy § 272 a násl. zák. z 23. ledna 1914 č. 12 ř. z. (novely k zák. o osobních daních). Náleželo proto úřadu žal., pokud se týče vyměřujícímu, aby důkaz obchodními knihami v přiznání nabídnutý vhodným způsobem provedl a pak průvodní moc obchodních knih posoudil, uváživ všechny okolnosti případu.

Ježto úřad pro nesprávné právní posouzení věci tento postup nezachoval, není nař. rozhodnutí, pokud jím zamítnuta byla stížnost včas proti platebnímu rozkazu podaná, v zák. odůvodněno a bylo je proto dle § 7 zák. o ss zrušiti. — — —

Č. 4098.

Státní zaměstnanci: * Substituční diety náležejí soudci i počas jeho pragmatikální dovolené.

(Nález ze dne 11. listopadu 1924 č. 19.700).

Věc: Dr. Vojtěch Sch. v Bratislavě proti ministerstvu spravedlnosti o diety po dobu dovolené.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím jako bezdůvodnou stížnost okresního soudce Dra V. Sch., který přidělen byl od okresního soudu v Trnavě k sedrii v Bratislavě, proti výnosu soudní tabule v Bratislavě z 5. prosince 1922, jímž st-li dodatečně nebyly přiznány substituční diety za dobu jeho zákonné dovolené a přeplatek mu předepsán k úhradě.

St-li nařiká rozhodnutí toto jako nezákonné a dovozuje zejména, že diety substituční jsou paušálním odškodněním za větší náklady, které si vyskytují živobytím mimo sídlo úřední.

Nss uvažoval o stížnosti takto:

Žal. úřad neupírá st-li zásadně nárok na substituční diety, nýbrž má pouze za to, že mu nepřislušejí za dobu jeho zákonné dovolené, a odůvodňuje své zamítavé stanovisko tím, že substituční diety poukazované podle dní jsou dle svého určení odškodněním za službu konanou